

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera, v právní věci žalobkyně: **Z. S.**, zastoupené Mgr. Timmem Šmehlíkem, advokátem se sídlem sady 5. května 46, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2009, čj. RR/1906/09, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2009, čj. 57 Ca 72/2009 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 7. 2009, čj. RR/1906/09, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 18. 5. 2009, čj. OV-Mrá/4730/2009, kterým stavební úřad nařídil žalobkyni odstranit části pergoly přesahující na pozemek parc. č. 1680/8 v k. ú. Tlučná.

Rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni. Namítla, že stavba nepřesahuje na sousední pozemek. V řízení o odstranění stavby neměla možnost se účastnit jednotlivých úkonů, zejména vytyčení hranic pozemků, které provedl Ing. B. Žalovaný paušálně odmítl důkazní prostředky předložené žalobkyní, kterými dokládala, že stavba byla provedena v souladu s ohlášením. Dne 15. 6. 2009 ohlásila stavebnímu úřadu

odstranění celé stavby dřevěné pergoly, a tímto ohlášením pozbylo podle žalobkyně celé řízení o odstranění části této stavby smysl. Vzhledem k tomu, že žalovaný nemohl řízení vedené podle ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zastavit, měl rozhodnutí stavebního úřadu zrušit, neboť jeho předmět se již zcela vyčerpal podaným ohlášením. Žalobou napadené rozhodnutí považovala za nicotné, neboť jí ukládá povinnost, kterou není možné splnit.

Krajský soud v Plzni žalobu odmítl usnesením ze dne 9. 10. 2009, čj. 57 Ca 72/2009 - 29, pro opožděnost. Uvedl, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu lze podat do dvou měsíců poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.). Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Žalobkyni bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 14. 7. 2009, a proto, aby byla žaloba podána včas, musela by být podána nejpozději dne 14. 9. 2009. Žalobkyně však podala žalobu teprve 15. 9. 2009, tedy po marném uplynutí lhůty pro podání žaloby.

Usnesení krajského soudu napadla žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností z důvodů podle § 130 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedla, že žaloba byla podána včas, neboť lhůta pro podání žaloby začala v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s. plynout den následující po doručení rozhodnutí žalovaného. Prvním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 15. 7. 2009. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta skončila dne 15. 9. 2009, tedy v den, který se svým označením shoduje se dnem, kdy počala lhůta pro podání žaloby běžet.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka namítla, že žaloba byla podána včas, neboť lhůta pro podání žaloby začala plynout v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s. den následující po doručení rozhodnutí žalovaného, tj. dne 15. 7. 2009. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta pro podání žaloby skončila dne 15. 9. 2009. Tato námitka není důvodná.

Lhůta pro podání žaloby podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. je stanovena dobou dvou měsíců, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (ustanovení § 72 odst. 1 věta první s. ř. s.). Lhůta počíná v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 s. ř. s. běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Skutečností určující počátek běhu lhůty pro podání žaloby je podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. oznámení rozhodnutí žalovaného zákonem stanoveným způsobem. Tím bylo doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Lze proto přisvědčit stěžovateli, že lhůta k podání žaloby začala plynout dne 15. 7. 2009.

Vzhledem k tomu, že lhůta pro podání žaloby je lhůtou určenou podle měsíců, končí tato lhůta podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 As 34/2004 - 84, č. 657/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z doručanky připojené k napadenému rozhodnutí vyplývá, že zástupce stěžovatelky Bc. K. P. převzal rozhodnutí žalovaného dne 14. 7. 2009 a tento den je rozhodným pro počátek běhu lhůty. Jak bylo uvedeno výše, podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Lhůta pro podání žaloby tedy skončila v pondělí 14. 9. 2009, neboť den, který určil počátek běhu lhůty, byl den doručení rozhodnutí stěžovatelce.

Proto se stěžovatelka mylí, pokud z ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. dovozuje, že lhůta pro podání žaloby skončila v den, který se svým označením shoduje se dnem, kdy počala lhůta běžet. Tento výklad neodpovídá textu zákona, který výslovně za den rozhodný považuje den, který určil počátek lhůty. Tento závěr je v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu viz např. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, čj. 1 As 34/2004 - 84.

Pokud tedy stěžovatelka podala žalobu u Krajského soudu v Plzni osobně dne 15. 9. 2009, podala žalobu po uplynutí lhůty pro podání žaloby a závěr krajského soudu, že žaloba byla podána opožděně, je správný.

Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (ustanovení § 60 odst. 1 za použití ustanovení § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. dubna 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu